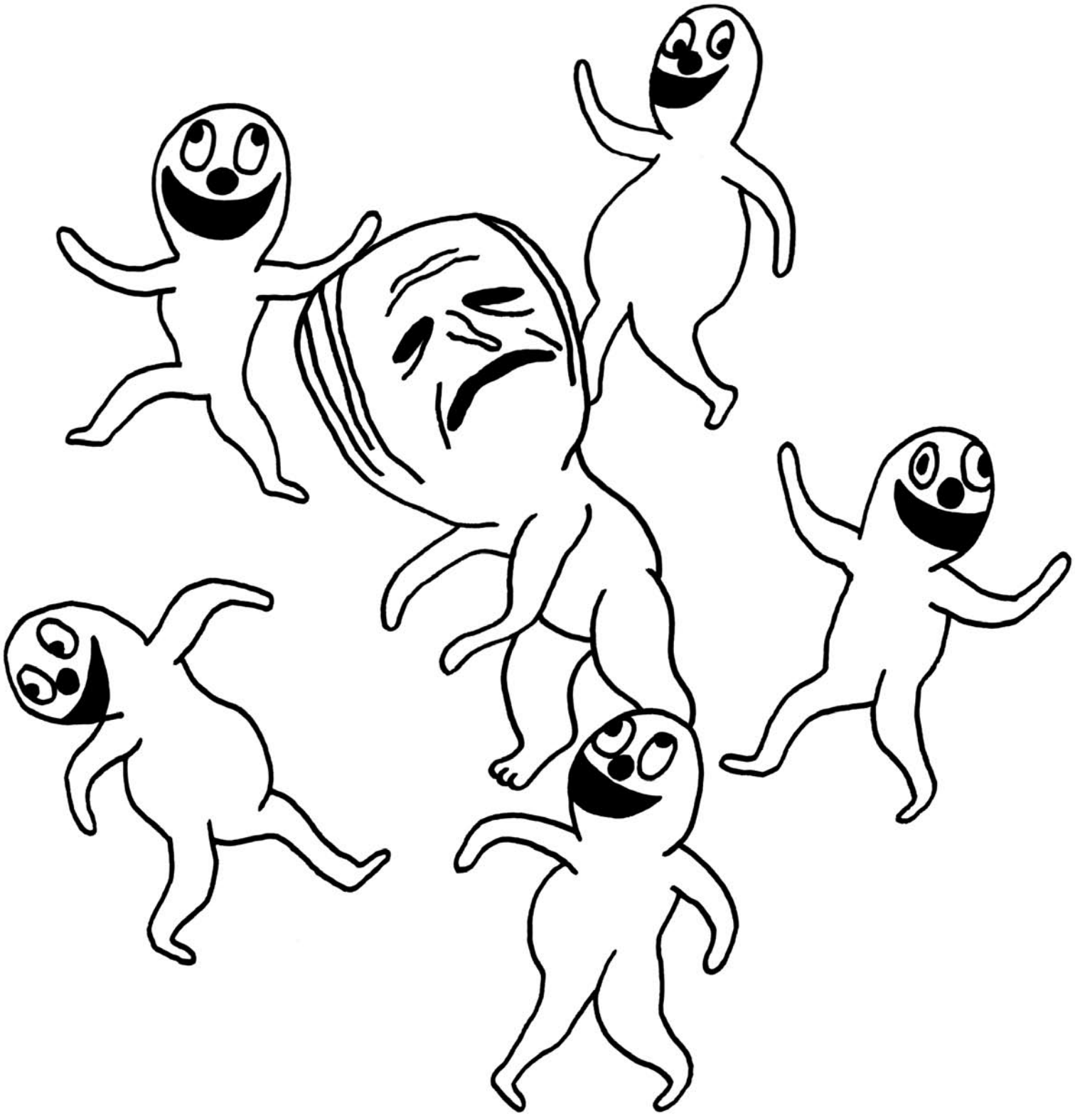
RUIS

JANUARI 2008 - 35

MAANDELIJKSE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN (K-RAA-K)³ VZW
HEERNISLAAN 81 B-9000 GENT WWW.KRAAK.NET

Eindejaarslijstjes 2007

Illustratie: **Mark Delong**

Joeri Bruyninckx

Celesteville - De Student, Brussel
Reijo Pami – Scheldapen, Antwerpen
Phil Niblock – Donau Fest, Krems (Oostenrijk)
Mi & L'Au – AB Club, Brussel
Bonnie Prince Billy – AB, Brussel
Kevin Drumm & Daniel Menche - Gauntlet (Mego)
Richard Youngs – Summer Wanderer (Gipsy Sphinx)
XO4 – Lost Signals (Ultra Eczema)
The Ray Pacino Ensemble - Be My Lonely Night / Golden Greats (Zeikzak)
Aaron Dilloway – Foul (Hanson)

Davy De Decker

Om – Pilgrimage (Southern Lord)
Negative approach @ Hof ter lo, Antwerpen
Silvester Anfang – Kosmies Slachtafval (Aurora Borealis)
Random Wilheim metaltracks
Earthless – 1 song live 10"
Ornette Coleman – Sound Grammar (Sound Grammar)
Ornette Coleman - Jazz Middelheim
Phil Minton – Kraakfest, Hasselt
Bear Bones, Lay Low – s/t (Gipsy Sphinx)
Jos Steen – Music For Tape and Turntable (Ultra Eczema)
Ignatz – II (K-RAA-K)3
Michael Gira (feat. Bart Sloow) - Sonic City, Kortrijk
Kiss the Anus of a Black Cat @ Netwerk Aalst

Tommy Denys

18 Inch Corner - Dub & Space Soundsystem – Reggaefestival, Geel
Circle – State-X, Den Haag
Comets on Fire – Recyclart, Brussel
Delia Derbyshire - Electrosonic (Glo Spot)
Dntel – Hum, Zurich
Frosty's Bollywood Blast - (Dublab.com)
Gaslamp Killer vs Flying Lotus – Bauhaus Naunyn, Berlijn
Growing – Recyclart, Brussel
Ignatz – Bunker, Brussel
Volcano The Bear – Pauze 2007, Gent
Wooden Shjips – s/t (Holy Mountain)

Dave Driesmans

Tim Catlin - Radio ghosts (23five)
Cherry Blossoms - s/t (apostasyrecordings)
Tetuzi Akiyama / Jeffrey Allport "live at the western front" (Simple Geometry) lp
Group Doueh - Guitar Music from the Western Sahara (Sublime Frequencies)
David Watson - Fingering an Idea (XI)
V/A Persian Electronic Music 1966-2006 (Sub Rosa)
Volcano the bear - Pauze 2007, Gent
Indonesian festival - Muziekinstrumentenmuseum, Brussel
Thomas Ankersmit & Giuseppe Ielasi + Daniel Higgs - Kraak festival, Hasselt

Steve Marreyt

Magik Markers - Boss (Ecstatic Peace)
Feestje @ Family Underground Mansion
Witchcraft - Little Devil, Tilburg
Comets On Fire - Recyclart, Brussel
Pink Reason - Cleaning The Mirror (Siltbreeze)
Siltbreeze
Wolfsaarsfeest - Gent
Blaastaal! (feat. Ateritis Beldemor)
Clockcleaner - Babylon Rules (Load)
Little Howlin' Wolf – Kraakfest, Hasselt
Träd, Gräs Och Stenar - ZXZW, Tilburg
Richard Youngs - Summer Wanderer (Gipsy Sphinx)
Volcano The Bear – Pauze 2007, Gent

Mik Prims

Alvin Lucier - Ever Present (Mode)
Ryu Hankil/Jin Sangtae/Choi Joonyang - 5 Modules I (Manual)
Ryu Hankil/Jin Sangtae/Taku Unami/Mattin - 5 Modules III (Manual)
Jin Sangtae/Park Seungjun - 5 Modules IV (Manual)
De Ocoracataloog (Ocora)
Michael Prime - Borneo (Mycophile Records)
Alessandro Bosetti - Il Fiore Della Bocca (Rossbin), Her Face (Crouton) & African Feedback (Errant Bodies Press)
David Sylvian - When Loud Weather Buffeted Naoshima (SamadhiSound)
Peter Evans - More Is More (Psi Records)
Muta - Yesterday Night You Were Sleeping At My Place (Sofa)
Oost-Aziatische traditionele muziek
Awol One & Factor - Only Death Can Kill You (Cornerstone RAS)
John Butcher - The Geometry Of Sentiment (Emanem)
Aufgehoben No Process - Messidor (Holy Mountain)
The Professionals Meet The Aggrovators at Joe Gibbs (Jamaican Recordings)
Marc Baron / Bertrand Denzler / Jean-Luc Guionnet/Stéphane Rives - Propagations (Potlatch)
Cor Fuhler - Stengam (Potlatch)
Sebastien Roux - Revers Ouest * (ROOM40)
Sound effects op vinyl
Sound effects met vinyl
Sound effects met sound effects op vinyl
H2 (Zoom)

Bert Dhondt

Ignatz - II (K-RAA-K)3
Richard Youngs - Summer Wanderer (Gipsy Sphinx) & Live in Londen
Glass Candy - Beatbox (Italians Do It Better)
Growing - Vision Swim (Troubleman)
Witchcraft – Little Devil, Tilburg
Comets On Fire – Recyclart, Brussel
Blues Control - II (Holy Mountain)
Clockcleaner - Babylon Rules (Load)
Celebration - The Modern Tribe (4AD)
Ethiopiques - the Very Best of (Union Square Music)
Daniel Higgs - Metempsychotic Melodies (Holy Mountain) & the man himself
High On Fire – Vk*, Brussel

Bart Gielis

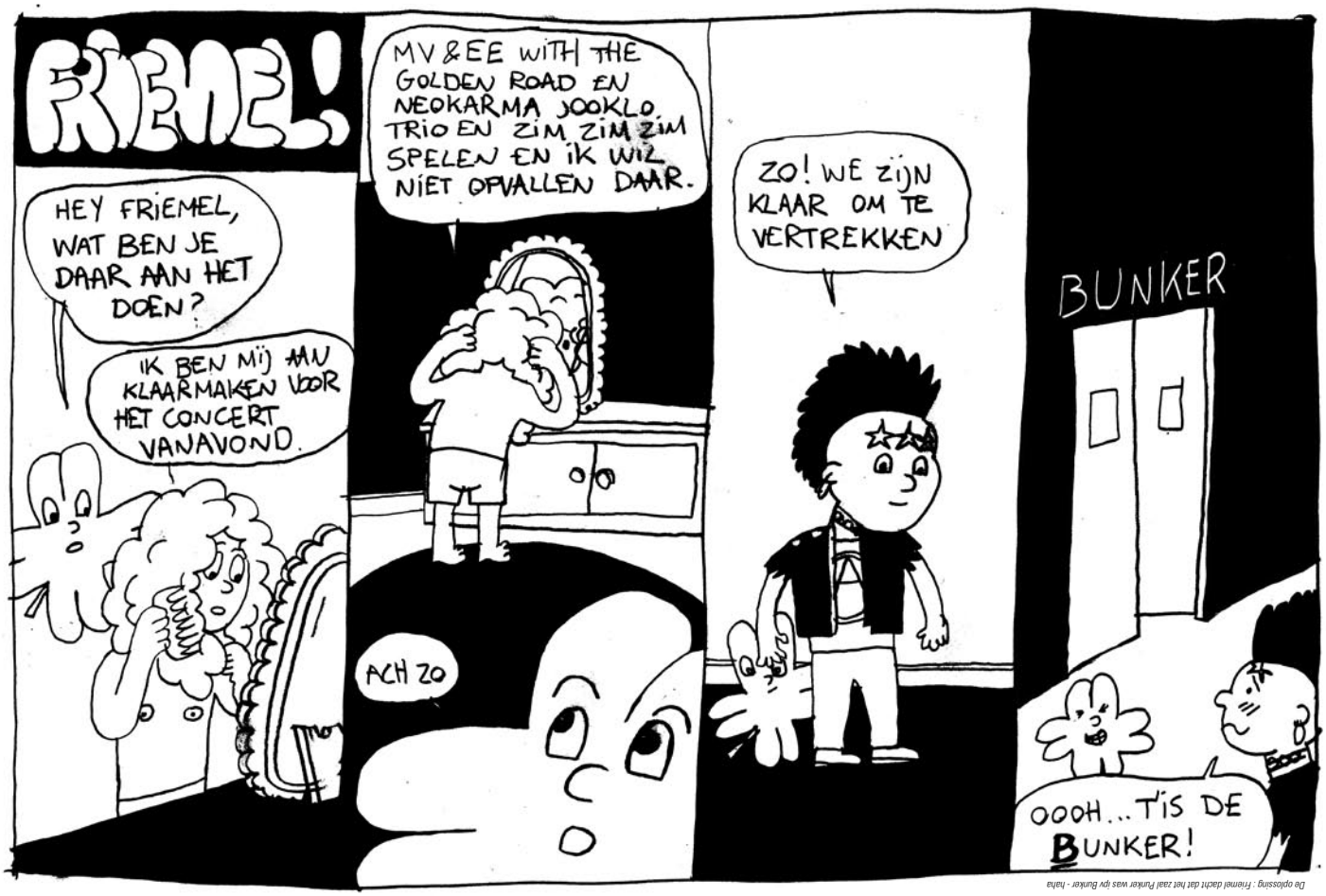
Bonnie Prince Billy – Le Grand Mix, Tourcoing
Hototogisu - live cs (Heavy Blossom)
Nico - Frozen Borderline (Rhino)
Inca Ore - In Oyster Shells (demo)
Cecil Taylor – Royal Festival Hall, London
Hyunjhin Paik - Music for Augustus Phase
Marissa Nadler – AB, Brussel
The Julie Mittens- De Noodzaak, Gent
Yves Klein - Die Blaue Revolution (Mumok)
Daniel Higgs – Scheld'apen, Antwerpen
My Name is Albert Ayler - Filmfestival, Gent
Chromatics - Night Drive (Italians do it better)
Glass Candy - Beatbox (Italians do it better)
Aaron Dilloway - algemene heersing
American Cloud Songs - myspace mp3's
Abernathy - Going home - myspace mp3
Revient de Cleyre + Bear Bones Lay Low - live collab, Hechtel
Jason Molina: No Moon on the Water – Debaser, Stockholm
Interpol - Our Love to Admire + live (Werchter + Vorst)
Karen Dalton - Cotton Eyed Joe (Megaphone)
Six Organs duo – Donau Festival, Krems
Ghost – Courtisane Festival, Gent
Thrones – Recylcart, Brussel

Wouter Smeraldina

Träd Gräs Och Stenar – ZXZW Tilburg
Jozef Van Wissem - live Antwerpen
Ignatz - Bunker Brussel
Hive Mind - Barcelona
Wolf Eyes - Trix Antwerpen
Bear Bones, Lay Low - Kraakfest Hasselt
Toxic Lipstick - Live in de Living Tienen

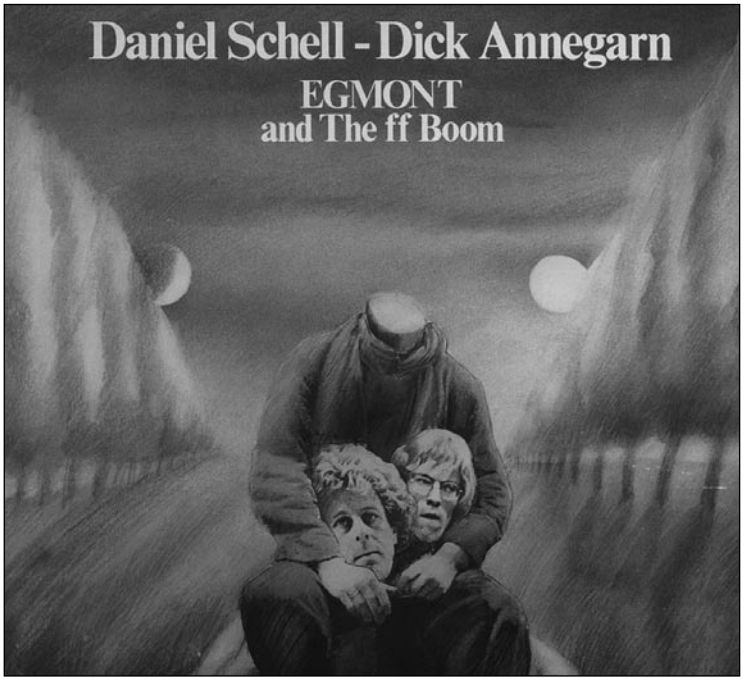
Edito.

Na een jaar of tien geheelonthouding, strandde ik onlangs voor de eerste keer weer op een harcoreshow in de Gentse Frontline. Dat stranden is niet zo heel erg moeilijk. In de Frontline zijn er elke week hardcoreshows. Elke week zelfs met bijna een exact zelfde line up. Nu goed, ik had mijn hippieattitude thuisgelaten om niet te veel op te vallen en schudde gedwee mee met het hoofd, in de de maat van de mensen rondom mij. Vaak nog diezelfde maat van tien jaar geleden. Geen scheve blikken, niets. Zelfs niet naar m'n bierglas - naar het schijnt stamt dat vooroordeel ook nog uit de nineties -. Hoewel vernieuwingsdrang in hardcoreland een weinig betekenisvol begrip lijkt te zijn, lijkt de scene een veel toegewijder en opener publiek aan te trekken dan vele andere. Ook lijkt het genre nog steeds tot de verbeelding te spreken van nieuwe generaties, die - wellicht gevoed door een sterk met trends verwante muziekstroming - talrijk opdagen voor vaak locale bands. Wat heeft de hardcorebeweging in België dat bij de andere muziekstromingen ontbreekt? Het dogmatisme lijkt voor een groot stuk te zijn weggeëbd, maar toch lijkt ze nog patent te hebben op het lokvoer waarmee nieuwelingen zich makkelijk kunnen identificeren. Is het dat modebewuste aspect of bezit het genre echt een onverklaarbare energie en attitude die als een magneet werkt op jonge liefhebbers van gitaarmuziek? Waarschijnlijk ligt het antwoord daarop ergens in het midden. In vergelijking lijkt de wat we voor het gemak 'avontuurlijke beweging' zullen noemen het veel moeilijker te hebben. Een vraag die we daarbij kunnen stellen is of een eclectische smaak en dito programmatie per definitie een vloek is op het publieksbereik, publieksvernieuwing en imago? Naast een voorliefde voor het muzikale experiment zijn er weinig bindende factoren. Er is niet echt sprake van een gezamenlijk denkpatroon, noch van modes op vlak van kledij of randfenomenen. In wezen zouden we dus kunnen beweren dat de eclectische benadering gepaard gaat met een authentieke verzameling van liefhebbers, elk met een eigen authenticiteit. In principe zou de drempel dus nog lager moeten liggen dan bij vele andere jonge muziekbewegingen. Er zijn minder codes, er is meer vrijheid, er is zeker evenveel warmte. Aan de andere kant is het is echter wel zo dat er een meer persoonlijke, unieke ontplooiing van esthetische waarden aan te pas komt, en dat er dus minder voorgeschoteld wordt dan in bijvoorbeeld de hardcorebeweging. Er is dus veel minder een houvast voor jonge nieuwsgierige mensen, en de muziek op zich vergt wellicht meer energie. Een versplinterde muzieksmaak, heeft ook een versplinterd publiek tot gevolg. Maar in het licht dat "rare" muziek steeds populairder wordt, zou toch ook die avontuurlijke beweging aanspraak moeten kunnen maken op een groter en hechter publiek. De promomiddelen en -technieken zijn vaak min of meer gestoeld op dezelfde DIY-ethiek. Misschien moeten we allemaal pastelkleurige stretchbroeken beginnen dragen en gebatikte T-shirts en een nieuwe propagandamachine ontwikkelen. Tot die tijd kun je me voorlopig weer elke week vinden in De Frontline, met het hoofd heen en weer bewegend en misschien zelfs met m'n vuist in de lucht. -Steve Marreyt

De oplossing : Friemel dacht dat het zaal Punker was ipv Bunker - Hana

De vergeten plaat

Daniel Schell & Dick Annegarn
Egmont & the ff Boom (1980/2003)

Woorden: **Tommy De Nys**

Zelfs de platenkast van Ruis heeft te doen met de binnenlandse politiek. Zal het dan zover komen dat er een nieuwe onderverdeling moet worden gemaakt in onze bibliotheek en dat we de Belgische sectie moeten opsplitsen? Of ontstaan er dan platen met faciliteiten? Voor het zover is laten we een van de kroonjuwelen uit de schatkist aan bod komen.

We schrijven 1975. Daniel Schell is op tournee met zijn groep Cos, net nadat ze hun magistrale lp *Postaeolian Train Robbery* hebben uitgebracht. Tijdens de tour strijkt de band neer in Spanje, waar er na een optreden een lokale journalist naar de bandleider stapt en vraagt waarom ze een bepaald lied van de Spaanse gitarist Paco de Lucia coveren. Daarop antwoordt Schell kordaat: "Wij spelen tenminste de echte Spaanse muziek". Repliek: "Waarom speelt u dan niet de echte muziek der Nederlanden?"

Het gesprek met de journalist liet Daniel Schell niet meer los en hij ging op zoek naar muziek van Amsterdam tot Arras en van Keulen tot Diksmuide, uit de Zeventien Provinciën tout court dus. Het vertrekpunt van deze plaat en ook wel de zoektocht van Daniel Schell, is "de Nederlandse School" of de stijlrichting van polyfone vocale muziek in de vijftiende en zestiende eeuw. De meest belangrijke componisten uit die tijd zijn geboren in de historische graafschappen Vlaanderen en Henegouwen en in het hertogdom Brabant. Tijdens de periodes van politieke stabiliteit in deze eeuwen – dus eigenlijk tussen twee oorlogen in - waren deze gewesten binnen de Nederlanden het kerngebied van alle noemenswaardige economische en daarmee ook van alle culturele activiteiten, alhoewel niet alle centra terzelfdertijd even toonaangevend waren. Het centrum werd ook tegen het einde van de zestiende eeuw naar Italië verlegd, waar slechts autochtone Italianen wat in de pap te brokken hadden. Maar goed, de meest bekende en interessante voorbeelden van deze Nederlandse school zijn Ockegem, Obrecht, Dufay, Willaert, Josquin, Lassus en Monte.

Het thema van *Egmont & the ff Boom* is de vierde graaf Egmont (1541 - 1568), ridder van het Gulden Vlies, die samen met de Spaanse koning Filips de tweede de Fransen versloeg. Als beloning werd hij tot stadshouder van Vlaanderen en Artesië benoemd. Kort daarna brak de Beeldenstorm uit en werd het verzet tegen de Spaanse overheersing in de Nederlanden groter. Als overtuigd katholiek keurde Egmont de Beeldenstorm ten zeerste af en hij zwoer andermaal trouw aan de Spaanse koning. Na de Beeldenstorm stuurde Filips II de hertog van Alva naar de Nederlanden om orde op zaken te stellen. Willem van Oranje ontvluchtte hierop Brussel. Egmont en Horne besloten niet te vluchten. Hoewel Egmont tot het einde toe katholiek bleef en ook trouw aan de Spaanse koning, werd hij samen met Graaf van Horne op last van Alva ter dood veroordeeld.

De muziek zelf op Egmont and the ff Boom werd hoofdzakelijk gecomponeerd door Daniel Schell en Dick Annegarn en is gebaseerd op - onder andere - de polyfone muziek uit Egmonts tijd, volksliederen en missen. De nummers klinken dan ook soms volks en vrolijk als een geuzenlied, maar soms ook hoofs, waarbij je jezelf op een of ander hof waant. Ze kregen ook een serieuze streep mystiek mee. Maar de plaat gaat nog verder met hedendaagse muziek en met het naar progrock ruikende *ff Boom*. Ze zakt nergens in elkaar en is een aaneenschakeling van sublieme momenten waardoor je ze kan beluisteren als muziekstuk én als luisterspel.

De muzikanten die meewerkten aan de nummers, vinden we terug in andere vaderlandse bands zoals Univers Zero en Cos, en sommigen zijn vandaag nog steeds actief. Nog een andere "medewerker", was de renaissancecomponist Clemens Non Papa. Enkele nummers op deze uitgave zijn namelijk gebaseerd op motetten en psalmen van deze voorname polyfone componist. Hij was een van de vruchtbaarste muziekschrijvers van de zestiende eeuw.

Daniel Schell en Dick Annegarn leverden een prachtig werk af met geschiedenis, vol luisterplezier en vakmanschap. De heruitgave is nog vlotjes te verkrijgen en daarom schenk ik Egmont & the ff Boom als nieuwjaarsgeschenk aan de Ruisische rechtse rakkers. Vive Musique Belgique Archive.

“SLAPENDE ROBOTMENSEN MET VEEL LAWAAI UIT HUN GECONDITIONEERDE PLASTIEKROES BRENGEN”

Rivercrest is een stelletje neohippies uit het Leuvense, dat tot nu toe vooral actief was op trouwfeesten, pannenkoekenslagen en verjaardagsfeestjes. Binnenkort brengen ze hun eerste tape uit op Funeral Folk. Als dat maar goed komt.

Woorden:**Joeri Bruyninckx** | Illustatie: **Willem Best Copie**

Jullie brengen een tape uit op Funeral Folk. Wie mogen jullie wel zijn?
GööR: “We zijn nog ondergrondser dan Satan zelve. Rivercrest bestaat uit een kok die in een woonwagen woont en uit een toekomstige vader. Uit een Indiatraveller met een voorliefde voor snoepjes met felle kleuren en uit een instrumentenbouwer die geweldige pannenkoeken kan bakken, tevens een bosbewoner. Uit een gypsyswinggitarist, een biobakker en een alien afkomstig van een planeet met een onuitspreekbare naam die naar de aarde is afgezakt om een goed pak friet met “myownass” te eten. Myownass is een delicatesse op zijn thuisplaneet, moet je weten. Enfin, hij is hier moeten blijven omdat zijn ruimteschip gepikt is. Vermoedelijk door Zaki. Soit. Soms wordt het geheel ook nog aangevuld met wat gastmuzikanten die meespelen wanneer het hen goed uitkomt, zoals Klaus Hoffmann, een psychedelische Duitser met lederhosen die elektrische sitar speelt.”

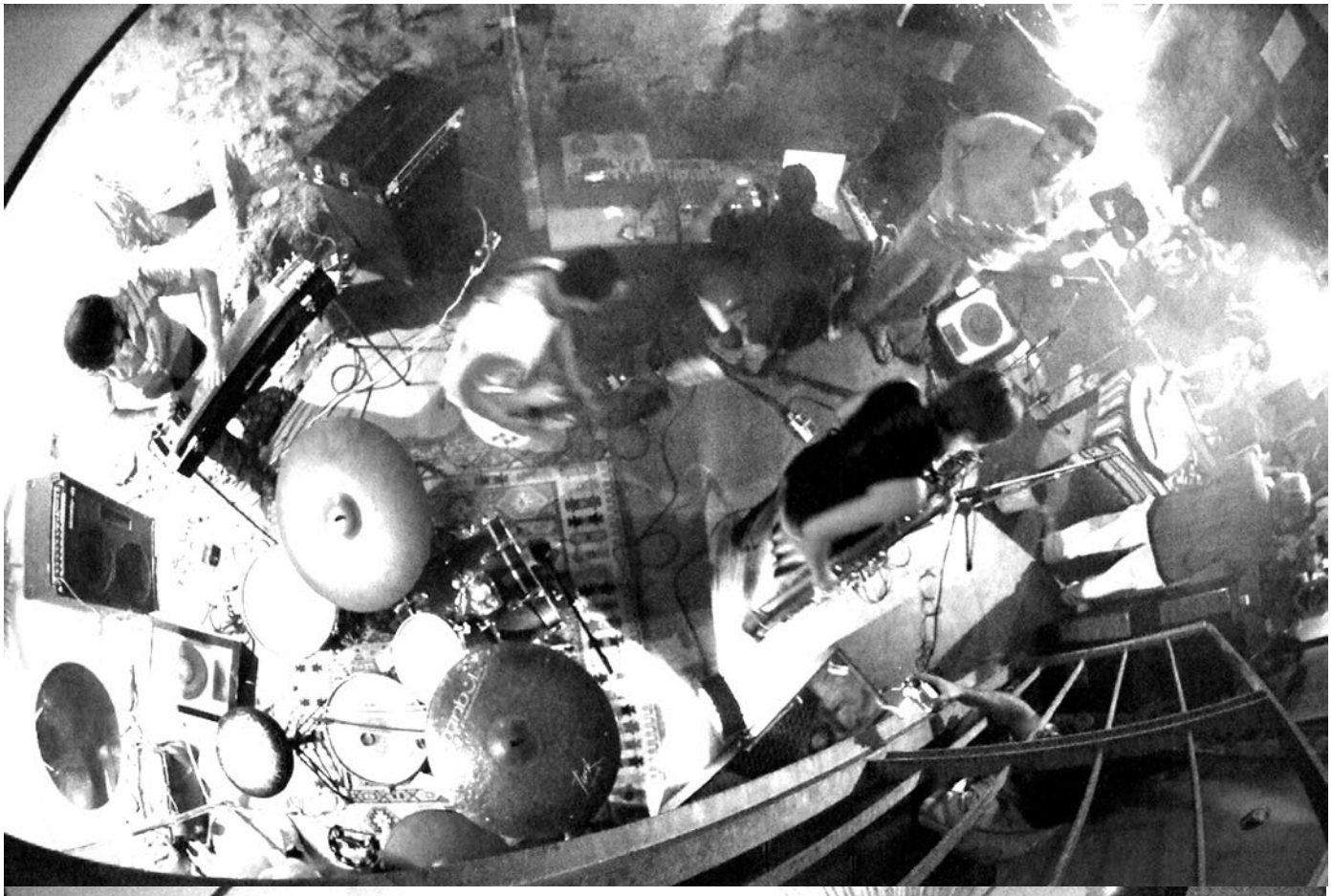
Nemen jullie drugs?
Pigeon: “Nee, onze muziek zelf is onze drug, al kunnen we niet ontkennen dat we geëxperimenteerd hebben met drugs. Er zijn ons ook al mensen komen zeggen dat ze een geweldige trip hadden terwijl we aan het spelen waren, wat me niet altijd even evident lijkt want Rivercrest kan ook in chaotisch lawaai vervallen. Misschien zet onze muziek wel aan tot het roken van een joint, maar we zullen het nemen van drugs nooit propageren, dat doet de psychiatrie al.”

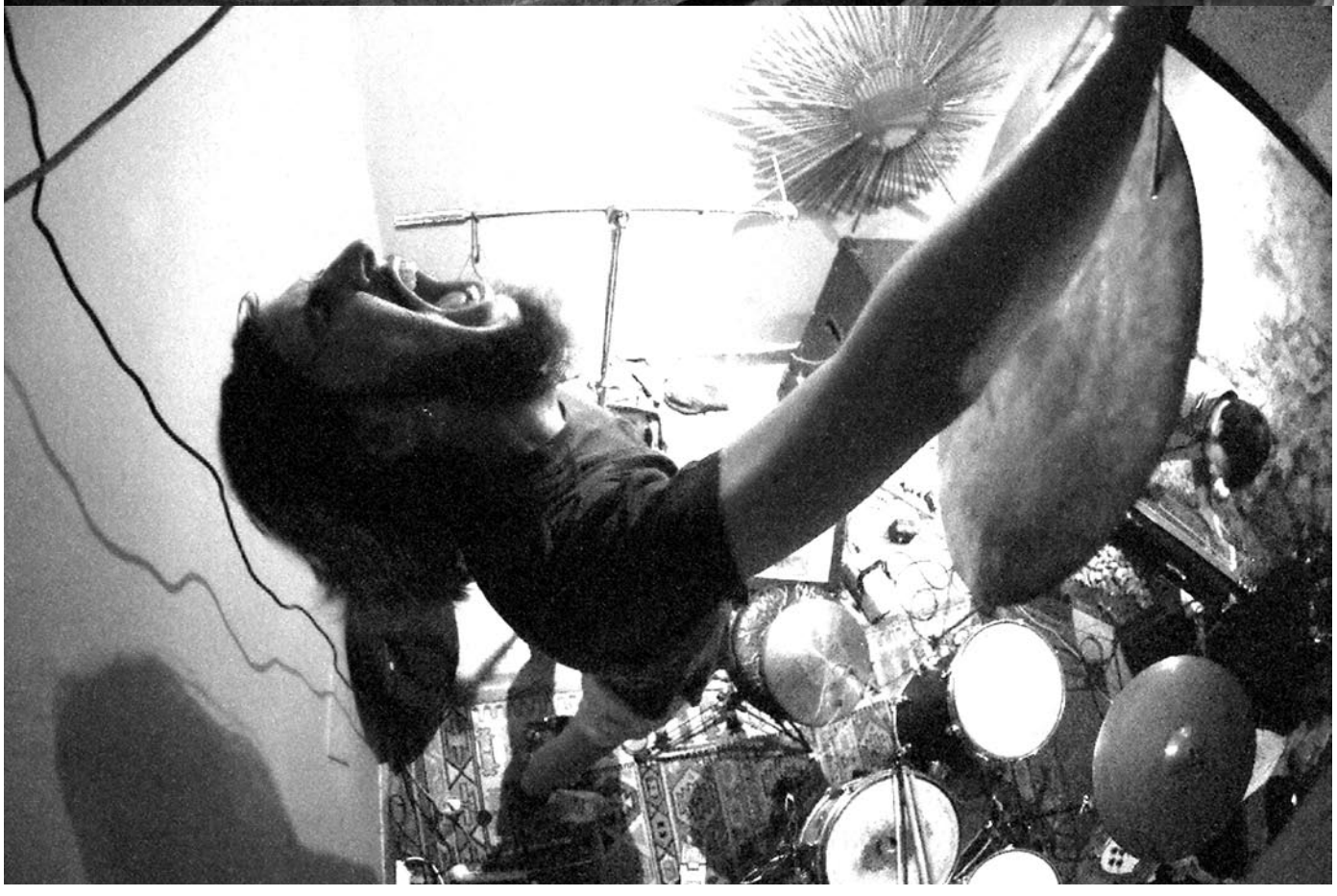
Jullie zijn al vijf jaar bezig en toch had ik nog nooit van Rivercrest gehoord. Hoe komt dat?
GööR: “Al die tijd zijn we eigenlijk vooral met geheime projecten bezig geweest, zoals het organiseren van naakte pannenkoekenfeesten. Van al de optredens die we al hebben gedaan, zijn er maar enkele officieel geweest. De rest ging meestal door in kelders bij mensen thuis en op verjaardagsfeesten en dergelijke. We hebben zelfs al op een trouwfeest mogen spelen.”

Binnenkort brengen jullie een eerste release uit op Funeral Folk. Hoe zijn jullie daar terechtgekomen?
Pigeon: “De mensen van Funeral Folk zijn erg diep afgedaald in de ondergrond en kwamen daar terecht in de catacombe van GööR. Deze zat net zijn verzameling gekrimpte hoofden van politiekers te inventariseren. Ze hoorden GööR zijn muziek via zijn myspace - een noodzakelijk kwaad tegenwoordig - en zo kwamen ze terecht bij de myspace van Rivercrest. Ze vonden onze muziek goed en vroegen om een cd’tje op te sturen. Die vonden ze ook wel te pruimen en binnenkort brengen ze dat fijne plaatje, getiteld: *Etherische Chemie* uit.”

Als ik naar jullie muziek luister, hoor ik Sun Ra, Hawkind en Pink Floyd, wat helemaal niet de muziek van jullie generatie is. Hoe komt het dan dat jullie hierdoor beïnvloed zijn?
Pigeon: “Door de platenkast van onze ouders en die van andere familieleden. Niet alleen werd er in die tijd ontzettend veel goede en frisse muziek gemaakt, het bracht ook een sfeer met zich mee die wij nooit gevoeld hebben. Maar toch is die sfeer hier en nu nog herkenbaar en zelfs herleefbaar. Niet dat wij bewust bezig zijn om die jarenzestigsfeer op te roepen, maar we kunnen toch ook niet ontkennen dat het ons beïnvloed heeft.”

Wat was de bedoeling toen jullie Rivercrest hebben opgericht?
Pigeon: “We wilden gewoon dikke, vette muziek maken en we merkten vanaf het eerste uur dat wat we deden ons op hele gekke plekken kon brengen. We leerden ook al vrij snel dat het niet natuurlijk aanvoelde om onze muziek veel vorm te geven. We hebben dan ook nooit echt geprobeerd om normale nummers te maken.”
GööR: “En natuurlijk kwam daarna ook de drang tot werelddominantie, om zo al de slapende robotmensen uit hun geconditioneerde plastiekroes te brengen met veel lawaai.”

JOOKLO DIMENSIONS

Vanuit Italië komt een nieuwe garde jonge geluidsknutselaars overgewaaid. Het **Neokarma**collectief heeft zich de laatste maanden door een hele reeks releases op het eigen Troglosound en vooral door een paar zeer gelimiteerde doch spraakmakende lp's op Qbico in het oog van de ondergrondse klankenstorm weten te werken.

Woorden: **Bart Gielis**

Neokarma is niet één groep, het collectief leeft zich uit in verschillende incarnaties en bezettingen, stuk voor stuk muziek makend op het scherp van de snee. Ook het artwork waarmee ze hun releases opsmukken is trouwens om duimen en vingers van af te likken. Slurp. Later deze maand verwelkomen we het Neokarma Jooklo Trio op de bühne van de Brusselse Bunker, in het kader van het Heathen Hearts Festival. Een streepje tekst -en ook uitleg- van Jooklo's Virginia Genta en David Vanzan: aan de orde!

Faces of Jooklo

Het Neokarmacollectief groeide over de jaren organisch aan, op basis van nieuwe ontmoetingen, invloeden, ontdekkingen. De big bang die het hele gebeuren leven inblies was de oprichting van de experimentele neopunkband Zurich against Zurich. David en Virginia voelden algauw de noodzaak om zich nog vrijer, nog gebalder te gaan uitdrukken in muziek en begonnen samen het explosieve, in anarchistische freejazz grossierende Neokarma Jooklo Duo. Maurizio Abate, technisch onderlegd ragagitarist en algemene oosterfreak, bood zich vervolgens aan en het Neokarma Jooklo Trio was geboren. Een fantastische geluidenwereld gedreven door drones, sitarraga en losse maar warme improvisatie nam geleidelijk een vaste vorm aan. Later volgden nog een sextet en een octet, waarvan onder andere een samenwerking met Makoto Kawabata op Qbico op lp verscheen. Wanneer ik haar vraag of ze zelf nog aan al die verschillende incarnaties uit kan, zegt Virginia: "Er loopt een soort rode draad door al onze verschillende projecten heen, een soort gedeelde vibe. We runnen ze allemaal vanuit dezelfde opvattingen en dezelfde attitude. Er is een vreemd soort symbiose tussen ons en de kosmos. Ik kan niet goed uitleggen hoe het precies zit, maar het lijkt er alleszins toch op alsof alles rond één centrum draait."

Roots Bloody Roots

Virginia begon gitaar te spelen op haar tiende. Daar vond ze echter niet veel aan en ze schakelde al snel over naar de kleine klarinet die ze van haar vader cadeau gekregen had. De altsax pikte ze pas op in 2004 om hem na een paar maanden al om te ruilen voor een tenorexemplaar. "Ik heb er veel moeite in gestoken en dat doe ik nog steeds. Ik ben nog altijd maar een beginneling, maar mijn interesse is groot, de laatste tijd vooral ook voor meer etnische stromingen", aldus Virginia. De muzikale microbe kreeg ze duidelijk mee van haar vader, die zowel gitaar als viool speelt. Tot op heden blijft hij haar verrassen. Zo was het album *The Cycle Is Complete* van Bruce Palmer, dat ze onlangs in haar vaders collectie vond, een van de beste dingen die ze dit jaar hoorde. Hij begreep er niets van, zo'n oude rommel. David van zijn kant bekent dat hij nog moet leren muziek spelen: "Dit is gewoon mijn training." Allebei zijn ze afkomstig uit het noordoosten van Italië, uit de streek van Venetië. Of zoals ze zelf beweren: "In dit leven althans." Virginia heeft niet het gevoel dat hun echte roots daar liggen: "Die streek is gewoon nuttig geweest in de zin dat ze ons dag na dag bozer en bozer gemaakt heeft. Het is een ruwe industriële regio, veel te vol met welvaart en rijkdom, met teveel negatieve mensen die enkel met bullshit bezig zijn, een soort perfecte maquette van de westerse samenleving in al haar vormen. Maar we hebben er iets positiefs uit gehaald in de vorm van onze muziek. Voor het moment wonen we in onze eigen kleine oase op het platteland, ver weg van al die heisa."

The Dreams Dimension

Wanneer ik haar vraag naar haar oudste muzikale herinnering zegt Virginia: "Ons geheugen is de toekomst. Elke dag die we achterlaten is toekomst die plots verleden wordt. Dus misschien ontdekken we onze oudste muzikale herinnering wel op het moment vlak voordat we sterven." We zijn duidelijk in spiritueel-filosofische wateren verzeild geraakt, schippers. "Ik hoop gewoon dat iedereen die onze muziek hoort, de betekenis ervan uit zichzelf zal begrijpen", gaat ze verder. "Ik kan enkel zeggen dat elke klank die we voortbrengen volkomen oprecht is en uitdrukt wat onze ziel beroert. Misschien halen we onze inspiratie uit de droomdimensie, het onderbewuste, het onverklaarbare Ding, uit alles wat je niet ziet maar voelt, uit het primitief-exotische, ver weg en ongekend." Het mag duidelijk zijn, er staan deze jonge snaken nog heel wat mooie psychedelische trips doorheen de wondere wijde Kosmos te wachten in de nabije toekomst. Zo dook het Jooklo Duo eind december alweer de studio in om opnames te maken voor een nieuw album. Verder komt er binnenkort een soloplaat uit van Maurizio Abate, samen met een obligate lading andere verse releases op het eigen Troglosoundlabel. In de tussentijd - u knipperde even met uw ogen - is er weerom een nieuwe Jooklo Trio-lp uitgekomen op Qbico. Knipper nog eens, hij is alweer uitverkocht. De allerlaatste exemplaren nemen ze later deze maand mee op wat hun eerste Europese tournee moet worden. Gaat dat zien, en euh... "Peace."

Neokarma Jooklo Trio speelt op zaterdag 19 januari 2008 in de Bunker te Brussel. www.kraak.net

EEN POTENTIËLE GELUIDSBAND MET MIEKE LAMBRIGTS

Mieke speelt op 25 januari in Kunstencentrum Netwerk op Event #11, een avond rond Dziga Vertovs pioniersfilm over de Sovjetrealiteit "Man With a Movie Camera". Ter voorbereiding krijg je van ons in ieder geval al een korte kennismaking met de nieuwe muze van de Gentse avant-garde.

Geluidsbeperking

Hoe en wanneer ben je met muziek begonnen?
Muziek is eigenlijk altijd een wezenlijk onderdeel van mijn leven geweest. Ik speel al van mijn zevende piano en ik heb tot mijn achttiende klassieke zanglessen gevolgd. Maar de muziek die ik nu maak, ligt hier heel ver van verwijderd. Na mijn middelbare studies ben ik op de kunstschool in Gent terechtgekomen. In mijn tweede jaar begon ik te experimenteren met geluid. Niet per se met de intentie om muziek te maken. Ik begon geluiden op te nemen die me opvielen in mijn omgeving. Deze combineerde ik met door mezelf ingesproken teksten tot een soort van geluid/performance werk.

Wie of wat overtuigde je om muziek te beginnen maken?
Ik was op de kunstacademie veel bezig met fotografie, maar had nog steeds niet echt mijn ding gevonden. Op een bepaald moment hadden we de opdracht gekregen om zelf een soort van videoclip in elkaar te steken. Ik kwam op het idee om geen bestaand nummer te gebruiken, maar zelf een soort van geluidsband te ontwikkelen. Bij de evaluatie van dit project zat Esther Venrooy in de jury. De videoclip was nogal aan de matige kant, maar ze wees me er op dat de geluidsband wel veel potentieel bezat. Ze zei dat ze kon horen dat ik geen

De naam **Mieke Lambrigts** zal de meeste lezers misschien niet direct bekend in de oren klinken. Toch vormt ze samen met een aantal leeftijdsgenoten een nieuwe groep jonge klankkunstenaars die zich na hun studies gezamenlijk op ruimtegebonden composities toelegden en goed op weg zijn Gent weer op de kaart te zetten.

Woorden: **Steve Marreyt**

techniek had, maar wel erg muzikaal was. Ik ben me dan meer en meer gaan beperken tot geluid in mijn werk. De kunstschool was een ideale uitvalsbasis om op een vrije manier met klank te kunnen bezig zijn, zonder rekening te moeten houden met de traditionele waarden binnen de muziek.

Je studeerde ook verder onder Esther Venrooy. Welke invloed heeft zij op je muzikale visie en op je muziek zelf?

Esther Venrooy werd mijn lerares in het derde jaar van mijn opleiding. Ze heeft me een omkadering bezorgd waarbinnen ik me kon ontplooien. Ze heeft ervoor gezorgd dat ik de kans heb gekregen om veel ervaring op te doen, buiten de veilige omgeving van een school. Ze heeft een deur opengemaakt naar een plek waar ik het bestaan niet eens van afwist en waar ik me nu heel erg thuis voel. Ik kan niet precies zeggen wat haar invloed op mijn muziek is. Maar ik weet zeker dat haar vertrouwen in mijn talent onmisbaar is geweest in de ontwikkeling van mijn werk.

Ruimte

Is je muziek gebaseerd op improvisatie of werk je echt aan vaststaande composities?

Mijn werk is meestal *site specific*. De geluiden en composities die ik maak zijn onlosmakelijk verbonden met een ruimte. Soms is dit de ruimte zelf, waar ik geluiden heb opgenomen. Soms probeer ik een locatie of een situatie met mijn klank terug op te roepen, naar een andere ruimte te verplaatsen. Het opnamemateriaal blijft steeds de basis voor het eindresultaat. Dit is meestal een soort van losvaste compositie, die toch ruimte laat om te improviseren op de situatie zelf. Soms neem ik wel deel aan improvisatiesessies als oefening, maar als performance met een publiek erbij vind ik ze niet altijd even boeiend.

Samen met je vriend Pauwel de Buck, Jeroen Vandesande en nog wat anderen vormen jullie een soort van nieuwe, jonge groep elektronische muzikanten in Gent. Welke invloed hebben jullie op elkaar?

Pauwel, Jeroen en ik hebben elkaar leren kennen in de audiowerkplaats op school. We zijn drie zeer verschillende karakters en waren niet meteen de beste maatjes. Maar we zijn ons alle drie afzonderlijk rond dezelfde periode serieus beginnen toeleggen op klank. Hierdoor kwamen we elkaar steeds vaker tegen, ook buiten de school. We werden meestal uitgekozen voor dezelfde projecten en onze gemeenschappelijke interesse heeft ons steeds dichter bij elkaar gebracht. We werken regelmatig samen en we *pushen* elkaar steeds een stapje verder. Ik kan steevast op hen rekenen voor eerlijke feedback over de dingen waar ik mee bezig ben. Het is niet altijd even fijn om kritiek te krijgen, maar op langere termijn is het een geruststelling dat je weet dat er mensen zijn die je niets voorliegen, waar je echt op kan rekenen.

Noisetapekes.

Zijn er bepaalde artiesten waar je je verwant mee voelt?

Ik voel me verwant met artiesten, die een intense ervaring naar voren dragen met hun werk. Dit hoeft niet noodzakelijk te gebeuren met klank. Ook met licht bijvoorbeeld, zoals Olafur Eliasson zijn *Weather Project*. Onlangs heb ik ook de unieke kans gehad om Eliane Radigue te ontmoeten. Dat is iemand waar ik al een hele tijd erg naar opkijk. Ik kijk vooral op naar haar manier van componeren. Haar werk is zo doorgedreven en raakt de essentie van wat klank is voor mij. Ze onttrekt elk beeld aan de toeschouwer, die hiermee zijn gebruikelijke punt van concentratie verliest. Sommige mensen vinden haar muziek moeilijk of saai, maar voor mij is het de meest rustgevende en boeiende manier om met klank bezig te zijn.

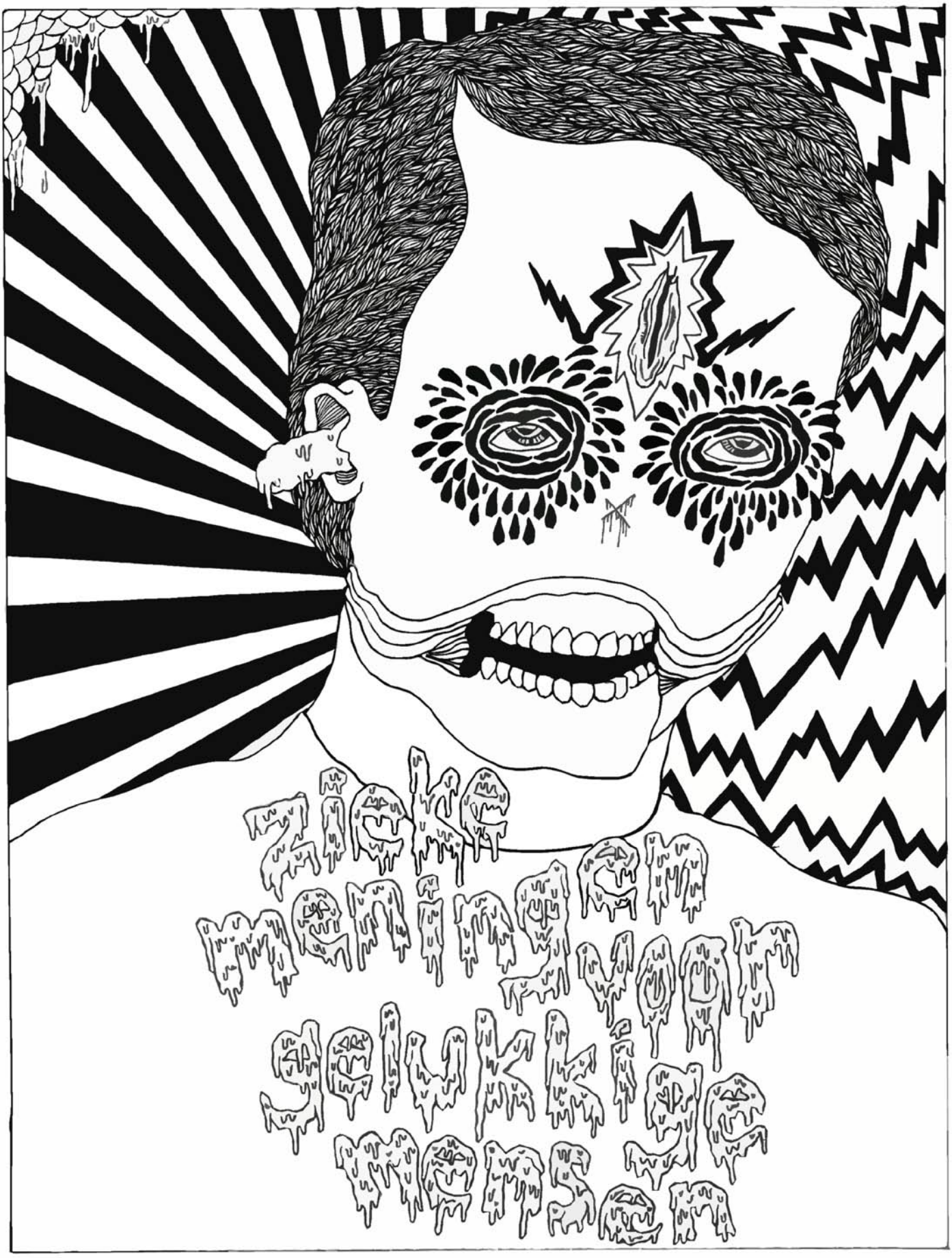
Welke platen leg je thuis op?

Ik luister naar veel verschillende soorten muziek. Het hoeft niet altijd even correct te zijn. In de auto luister ik meestal naar de radio of een noisetapeke. Thuis probeer ik rekening te houden met de situatie rond me. Ik woon samen met verschillende mensen. Als er bezoek is, ga ik meestal voor iets goeds maar gemakkelijker zoals Ella Fitzgerald. Maar de platen waar ik het meest en het liefst naar luister zijn van mensen zoals Eliane Radigue, Phil Niblock, Paulo Raposo, Asmus Tietchens, Ditterich Von Euler-Donnersperg ...

Staan er nog nieuwe releases of projecten van je op til?

Ik hoop dat mijn debuut-cd er volgend jaar zal aankomen op Odradek. Naast de avond in Netwerk kan je me ook zien spelen in de improvisatiesessie op de wintereditie van Blue Note op 2 maart.

Op 25 januari kun je Mieke Lambrigts aan het werk zien in Netwerk, Aalst. Dezelfde avond zijn er ook talrijke video's, performances en concerten te bewonderen van o.a. Alexander Komarov (rus), Mircea Cantor (fr), Pieterjan Ginckels (b), Justin Bennett (uk), Mathias Poledna (aus) en Olivier Stévenart (b)/

ZIEKE
MENINGEN
VAN VOOR
SCHOOLTIJD
MEMSEN

HET BESCHIMMELDE RANDJE VAN DE BLUES

Blues Control is een tweekoppige entiteit uit New York die, net zoals hun muziek, traag op gang kwam, maar nu volle toeren draait. Russ Waterhouse en Lea Cho maken al sinds januari 2006 samen muziek.

Woorden: **Bert Dhondt**
Illustratie: **Keenan Marshall Keller**

Eerst was het er het newage-noiseproject Watersports, maar sinds kort hebben de *vibes* van Blues Control het liefdesroer overgenomen. Afgaand op de naam zou je van Blues Control wellicht repetitieve oerriffs verwachten, maar het duo houdt er een compleet nieuwe visie op de oude muziektraditie op na.
Blues Control maakt er een specialiteit van brakke baslijnen te combineren met overstuurde gitaarsolo's en aangekoekte drumcomputerbeats en het allemaal samen te laten klinken alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Af en toe wordt er dan ook nog een (ongestemd) pianootje door gegooid. Blues Control is niet vast te pinnen op een genre. Stijlverwijzingen vliegen dan ook alle kanten op, maar telkens wel de juiste. Het komt nog allemaal het best tot zijn recht live: Russ soleert op zijn gitaar begeleid door een aantal ritmes die alleen hij kan onderscheiden in het lawaai. Lea ploegt zich met het haar in de ogen een weg door toetsen en pedalen en probeert daarmee wat schoonheid aan te brengen in de kakafonie.

Hoe trachten Russ en Lea hun blues nu eigenlijk precies te controleren? Russ legt uit: "We hebben een heel arsenaal van gerecycleerde mixtapes, goedkope beats, stereo's die we door een delaypedaal halen, we slaan op toetsenborden en blijven die tonen minutenlang aanhouden, gratis bier, energiedrankjes, we spelen absoluut geen covers, dansen, dragen hoeden en spelen liefst op een zo goedkoop mogelijk PA-systeem. Daarmee doen we het."

Houdsbaarheiddatum beperkt

De fundamentele esthetische en theoretische verschillen tussen Blues Control en en de vorige groep van het duo, Watersports, zijn voor Russ eenvoudig: *"Musically, Watersports is minimalist, whereas Blues Control is maximalist"*. Met Watersports wilden we newagenoise spelen op noiseshows. Blues Control begon als een grap, na lange discussies over wat we eigenlijk misten op de optredens waar we naartoe gingen: voornamelijk interessante ideeën en plezante nieuwigheden. Blues Control is veel meer een rockband, in die mate dat we beroep doen op traditionele rockelementen: gitaren, luide versterkers, piano en invloeden die we pikken van klassieke psychedelische rockplaten. Wat onze liveperformances betreft, heeft Blues Control dan waarschijnlijk ook een veel beperktere houdbaarheidsdatum. Watersports is iets dat we tot aan onze oude dag kunnen doen zonder dat we er beschaamd over hoeven te zijn."
Maar waarom die twee projecten toch gescheiden houden als ze dezelfde bezetting en vaak ook instrumenten delen? "Bij momenten overlappen beide natuurlijk wel, maar bij Blues Control gaat er veel meer aandacht naar het schrijven van nummers. Blues Control moedigt het publiek aan om mee te doen aan het spektakel en om te bewegen, terwijl Watersports vraagt dat het publiek rustig is en luistert.

Hun geluid komt tot stand op basis van tapes die achteruit gespeeld worden en instrumenten die via een mixer door twee in stereo opgestelde versterkers gespeeld worden. "Op die manier kunnen we zelfs live klinken alsof onze plaat opligt, wat ook een van onze belangrijkste betrachtingen is. We willen ons favoriete studiogeluid op optredens kunnen overbrengen."

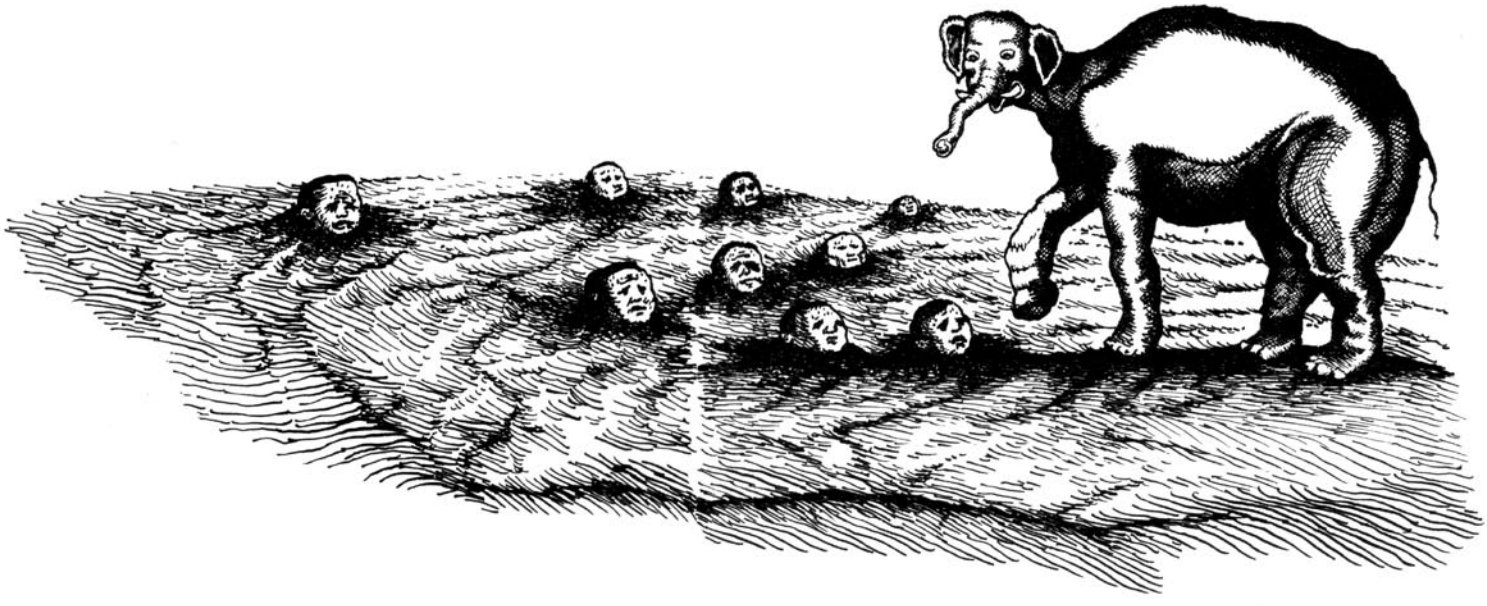
Naast twee creatieve projecten hebben Lea en Russ ook nog samen een relatie. Nog tijd voor andere dingen in het leven dan elkaar en de muziek? "We zijn al enkele jaren samen. Het vloeit allemaal nogal in elkaar over en we maken niet langer onderscheid tussen onze creatieve relaties en de rest van ons leven samen. Geweldig is dat."

Blues Control speelt op het door Clint Simonson en Laurent Cartuyvels gecureerde festival Oude klanken nieuwe geluiden. 2 Februari 2008, KC Belgie. Op 3 Februari 2008 staat Blues Control ook in Helbaard, Den Haag.

“EEN MISLEIDEND GEVOEL VAN NOSTALGIE NAAR SIMPELERE TIJDEN”

Backpacken is voor de welvarende westerse burger een populaire sport geworden. De mediamarkten van de wereld hebben er bovendien voor gezorgd dat digitale camera’s en opnameapparatuur voor iedereen betaalbaar zijn. Een exponentieel groeiende hoop ongebruikt materiaal is het resultaat.
Ervaren wereldreizigers Hisham Mayet en Alan Bishop vonden dat hun niet-academische benadering wel een publiek waard was en richtten vanuit Seattle het Sublime Frequencieslabel op. Een interview met twee mensen die voor het label opnames leverden: **Laurent Jeanneau** en **Robert Millis**.

Woorden: **Dave Driesmans |** Illustratie: **Wouter Smeraldina**

De voorbije vijftien jaar trok de Fransman Laurent Jeanneau rond in India, Tanzania, Cambodja, Laos, Vietnam en China en koos er vooral de afgelegen plekken uit om traditionele muziek op te nemen. Hij leverde voor Sublime Frequencies reeds drie prachtalbums onder de titel *Ethnic Minority Music*. De Amerikaan Robert Millis is lid van Climax Golden Twins en net als Sun City Girls versmelten die graag fieldrecordings en oosterse opnames met hun eigen muziek. Millis compileerde twee extramuzikale excursies met opnames uit Azië.

Hoe is het begonnen met die veldopnames?
ROB: Ik had een taperecorder van Sony waar ik verzot op was en die erg goed opnam. Ik begon hem overal mee te nemen en de opnames te integreren in de songs van mijn groep Climax Golden Twins. Ik was als kind al verslingerd aan de echo's die je in een tunnel kan maken en iets later ook aan *foley*, geluidseffecten in films. Die taperecorder ging overal mee tot het ding tien jaar geleden uit elkaar viel. Ik heb zelfs een opname van zijn allerlaatste zucht. Andere mensen nemen overal hun camera mee, maar ik nam dus overal mijn recorder mee. Geluid roept bij mij meer op dan foto's. Ik hou van de tijdsdimensie.
LAURENT: Ik hield als tiener erg veel van ongewone muziek. Toen ik begon te reizen naar Afrika en Azië realiseerde ik dat er heel veel muziek aanwezig is die niet voorkomt in de hedendaagse westerse platenindustrie. Ik hield van de onverbloemde, pure muziek die ik er ontdekte. Mensen die muziek maken uit spirituele overwegingen met ongeremde emoties en rituelen.

Veldopnames maken op exotische plaatsen bezit een zekere glamour, maar wat is de realiteit?
LAURENT: Kilo's verliezen! Ik heb er al amoebias, malaria, dronkenschap, obscure infecties en slecht eten voor overgehad. Gelukkig zijn er meer positieve dan negatieve kanten. In 2003 en 2004 ben ik door Cambodja gereisd zonder auto of brommer. Bij de meesten staat dit synoniem voor de hel, maar ik vond het fantastisch. Ik hou van het primitieve en ruwe, ook in muziek.
ROB: Er is zeker een mystieke zijde. Maar voor mij is opnemen op exotische plaatsen enkel het verlengde van de kleine verwonderde Rob die luisterde naar de krekels in het veld. Mijn ouders verhuisden naar London toen ik jong was en mijn vader was een journalist die de hele wereld rondreisde. Het reizen werd me dus met de paplepel ingegeven. Voor mij betekent reizen nieuwe ervaringen opdoen.

Azië kan momenteel op heel wat belangstelling rekenen, hoewel de interesse vaak in een zekere oppervlakkigheid blijft steken. Jullie gaan van regio tot regio en focussen daar op de muziek. Hoe moet de luisteraar jullie beschouwen, artiest of onderzoeker?
LAURENT: Ik ben de voorbije vijftien jaar bijna voortdurend in Azië geweest. Ik heb drie jaar in Cambodja gewoond en ik heb me nu gesetteld in Dali, een oude stad in Zuid-China. Ik wil me nu richten op de - wat mij betreft - meest interessante regio's: Zuid-China, Noord-Vietnam en Noord-Laos. Ik denk wel dat ik kan zeggen dat ik meer dan oppervlakkig bezig ben.
ROB: De compilaties die ik voor Sublime Frequencies maakte hebben veel eerder een artistiek standpunt dan een etnografisch- of onderzoeksstandpunt. We gaan ergens heen, ervaren hoe het er is, nemen het op en eens thuis kan het zowel verwerkt worden als compilatiemateriaal of voor een collage van onze groep. Maar, ook al zijn er labels die erg gefocust zijn op de 'echtheid', er is inderdaad een gevaarlijke kant aan etnomuziek. Als ik vroeger een compilatie op Ocara kocht met de titel *Folkmusic from Ouganda*, dan dacht ik, na beluisteren, dat ik wist hoe de muziek daar klinkt. Maar toch moet je onthouden dat het vaak een persoonlijke visie van de onderzoeker blijft. Je dient dus alles met de nodige voorzichtigheid te behandelen: muziek en cultuur veranderen immers voortdurend.

Het lijkt of Sublime Frequencies een nieuwe houding presenteert tegenover niet-westerse muziek. Wat denken jullie daar over?
LAURENT: Een nieuwe attitude? Misschien. Wat me het meeste opvalt, is dat er een verschuiving merkbaar is bij de consumenten. Door Sublime Frequencies kregen plots al mijn vrienden interesse in wereldmuziek. De nieuwe aanpak, de mix van traditie, kitch, lo-fi, plezier en collages, brak alles open. Ik ontmoette enkele jaren geleden, toen ik even terug was in het koude en grijze Parijs, een Fransman met zijn Cambodjaanse vriendin. Ik nodigde hen uit bij mij thuis en ik speelde voor haar de Radio Phnom Penh-cd. Ze barstte onmiddellijk in tranen uit. De Sublime Frequenciesalbums zetten op enkele seconden de sfeer van een land neer. Etnische muziek kan ook mij raken op een manier die ik bij westerse muziek nog niet ervaren heb.
ROB: Ik denk dat Sublime Frequencies niet-westerse muziek net minder exotisch maakt. De gevestigde wereldmuzieklabels presenteren de muziek vaak in luxueuze verpakking met mooie foto's en veel zogenaamde belangrijke achtergrondinformatie. Daarom hou ik ook zo van de Radioserie van Sublime Frequencies. Het is precies of je naar een lokaal radiostation zit te luisteren. Het heeft niet de pretentie meer dan een momentopname te zijn. Tegenwoordig draait alles rond hercontextualisering en subjectieve filters. Labels, dj's en merken winnen aan belang. Laurent is evenwel iemand die veel tijd steekt in zijn onderzoek en echt met de mensen ter plaatse zal samenleven. Ik verschil hierin van hem omdat ik er meer van hou om zomaar ergens naar toe te gaan en niet te weten wat er gebeurt.

Laurent, waarom heb jij je op etnische minderheden gericht?
LAURENT: Begin jaren negentig was ik aan het reizen door Oeganda, Zaïre and Nigeria. Ik kwam er in contact met verschillende etnische groepen en begreep snel de inferieure status waarin deze mensen zich bevonden. Toen ik eind jaren negentig terugkwam was er nog altijd niks veranderd en de etnische minderheden werden meer en meer onderdrukt. In 2000 had ik dan enkele opnames aan Discovery Channel verkocht omdat mijn vriend James Stephenson een documentaire gemaakt had over deze mensen. Het resultaat was echter een cliché-uitzending over lieve wilden, voor safaritoeristen die graag bosjesmannen zien. Ik wil dus een correcter beeld, of beter geluid geven. Mijn Afrikaanse ervaring heeft zich vaak herhaald in Zuidoost-Azië. Minderheden moeten overal opboksen tegen dezelfde problemen. Ze worden gemanipuleerd door de overheid, de machtigere volkeren, mijnbouwbedrijven, christelijke missionarissen, ontwikkelingsorganisaties en toeristen. Ik pak opnames in

ieder land verschillend aan, want de context is altijd anders.Ik heb niet altijd de tijd om een vriendschappelijke band op te bouwen met de mensen. Mijn keuze is afhankelijk van de politieke situatie, de graad van acculturatie, en vooral mijn eigen subjectieve voorkeur voor bepaalde muziek. Ik steek mijn geld en tijd in de muziek die me raakt en toevallig ben ik dan vaak de eerste die deze muziek van deze mensen opneemt, wat een interessante uitdaging is natuurlijk.

Kun je een woordje uitleg geven over de verschillende volkeren die je hebt opgenomen voor Sublime Frequencies en waarom je die hebt opgenomen?

Laurent: In Cambodja heb ik tussen 2003 en 2005 opnames gemaakt van de inheemse volkeren uit Ratanakiri en Mondolkiri, die erg geleden hebben onder de oorlog. De volkeren spelen nog altijd hun spirituele ceremonieën met gongensembles. Maar elektrische *soundsystems* duiken steeds regelmatiger op en vaak worden de gongs zelfs vervangen door commerciële khmer of technomuziek. In Zuid-Laos zijn gelijkaardige processen van acculturatie zichtbaar, in het bijzonder bij de vele dorpen die moesten verhuizen. Volledige woongemeenschappen werden er gedwongen om langs de kant van een weg te gaan wonen en het landbouwgebied van hun voorvaderen te verlaten. De meesten zijn er slechter aan toe dan voordien. In Noord-Vietnam, in 2006, was ik wat in mijn bewegingsruimte beperkt. Ik was een onafhankelijke onderzoeker en moest me dus begeven op de plaatsen waar ik geen permissie voor nodig had. In Vietnam zijn er evenwel nog altijd vele etnische minderheden met een sterke culturele identiteit. Niet enkel de manier waarop ze gekleed zijn - toeristen kennen de kleurrijke kostuums - maar ook op vlak van muziek en specifieke zangtechnieken zijn deze groeperingen vaak nog uniek. In China heb ik een serie opnames gemaakt in Noord-Yunnan en Zuid-Sichuan. Dit zijn zuidelijke regio's die grenzen aan Tibet, met eeuwen zichtbare interactie. Etnische volkeren als de Pumi, Nuosu en de Moshuo zijn weliswaar beïnvloed door de Tibetanen, de Han-Chinezen en de Mongolen, maar mijn opnames zijn toch totaal verschillend van de courante cd's die de minderheden portretteren. Ik heb me gericht op oudere mensen die oude liedjes zingen. Het is simpelweg onmogelijk om zulke opnames nu in China te vinden. We mogen die geschiedenis niet verliezen. De nieuwe generatie heeft een mainstreamsmaak en hecht geen waarde aan de zangtechnieken van hun voorouders. China doet of ze trots is op haar geschiedenis, maar dit uit zich vooral in een liefde voor de oude Hancultuur.

Het is makkelijk om etnische muziek te beschouwen als historisch en puur. Hoe bekijken jullie dat?

Rob: Als je naar etnische muziek luistert is het inderdaad makkelijk om je te laten meeslepen in je eigen nostalgische verlangen naar simpelere tijden. Maar voor mij zijn de meeste mensen daar wel op een meer pure manier met muziek bezig en is er bij geïsoleerde volkeren vaak daadwerkelijk sprake van een historische kant, hoewel het natuurlijk erg snel verandert.
Laurent: Ik geloof erin dat elke gemeenschap een muzikaal systeem heeft die bij haar cultuur past. Zoals mensen een taal hebben is er ook muziek en die is verbonden met het karakter van de gemeenschap. De notie dat muziek dient om van te genieten is kenmerkend voor westerlingen. Bij etnische muziek gaat het vaak verder dan dat: het gaat bijvoorbeeld om de beleving van een religie, het bovennatuurlijke, het sociale, de integratie ... Vaak hebben we als westerlingen ook een soort atletische kijk op muziek: we zijn onder de indruk als iemand lang of goed kan spelen. Dat is vaak geen criterium voor hen. Voor veel volkeren is het ook totaal niet begrijpbaar dat iemand een compositie maakt die door anderen moet worden uitgevoerd en waaraan eeuwenlang niks mag veranderd worden. Andere maatschappijen zien dat vaak zelfs als schadelijk voor de muziekbeleving. Alle muziek verandert uiteindelijk, maar op verschillende snelheden en in verschillende richtingen.

Waar zijn jullie bij dit soort muziek vooral op zoek naar?

Rob: Ik vraag me vaak af, op een abstract niveau, waarom ik van iets hou. Dat wordt voor een stuk beantwoord in de muziek die ik maak en opneem. Persoonlijk hou ik van muziek met extatische en persoonlijke elementen. Ik hou ook heel erg van het feit dat ik de teksten bij niet-westerse muziek niet begrijp. Zo kan ik een eigen verhaal bouwen bij de muziek.
Laurent: Ik hou van de ruwheid en compromisloze emotie die de meeste van deze muzikanten uitdrukken en dit onafhankelijk van wat de lokale beleidsmakers en de grotere etnische groeperingen ervan denken.

Andrea Belfi

TOP 5

Andrea Belfi hoort tot de nieuwe garde van Italiaanse elektro-akoestische muzikanten die de laatste jaren steeds meer furore maken in de Europese underground. Op 17 januari speelt hij samen met Stefano Pilia in de Brusselse Bozar. Ze brengen er live een soundtrack bij een montagefilm van Home Movies uit Bologna; gevonden beelden van een meisje dat Catherine heet en haar familie uit de periode 1949-1970. Op 19 januari speelt hij ook nog eens solo in kunstencentrum Netwerk in Aalst.

REFUSED - The Shape of Punk to Come (Burning Heart 1997)
Dit is een geniaal album. Opgenomen in de periode waarin de punk/hardcore evolueerde tot iets nieuws. Deze plaat combineert die kracht van punk en hardcore (waar ik als kind veel naar luisterde) met heel interessante ideeën rond compositie en komt zo tot iets totaal onverwachts.

GASTR DEL SOL - Upgrade and Afterlife" (Drag City 1996)
Deze plaat heeft mijn leven veranderd, als muzikant én als luisteraar. Hij balanceert tussen klassiek en nieuw en het staat wars op de O'Rourke en Grubbs *trademarks*. Echt alles eraan is goed: de productie, de hoes, Tony Conrads viool in het laatste nummer, de geest van Morton Feldman in de piano van Grubbs en die van John Fahey in O'Rourkes fingerpicking

KEVIN DRUMM - Kevin Drumm (Perdition Plastic 1996)
Dit blijft een meesterwerk. De plaat klinkt als een kapot elektronisch apparaat. Elk geluid is ruw, maar toch komt er heel veel muzikale gevoeligheid aan te pas. Het is een sublimatie van fouten.

BURT BACHARACH - Portrait in Music vol.1 (A&M 1968)
Een album vol evergreens dat me gelukkig maakt telkens als ik het te horen krijg.

OREN AMBARCHI - Grapes from the Estate (Touch 2004)
"Grapes" vertegenwoordigt voor mij een nieuwe manier van experimentele muziek spelen. Ambarchi's muziek en ritmes veranderen traag, zoet, maar ook zwaar, als een grote zwarte rivier.

Agenda

06/01 Helbaard, Den Haag
Ducktails (us), Buffle (b), In The Eye of Vision (b)

10/01 Logos, Gent
Levka Ori (b)

12/01 Worm, Rotterdam
The Rebel (uk)

12/01 KC België, Hasselt
The Flatlands Collective (nl/it/us)

17/01 Bozar, Brussel
Andrea Belfi (it)

18/01 (K-RAA-K)3 @ Bunker, Brussel
Heathen Hearts: Talibam! (us), Os Loosers feat. Valerio Cosi (pt/it), Eyes Like Saucers, Rivercrest (b)

19/01 (K-RAA-K)3 @ Bunker, Brussel
Heathen Hearts: MV & EE With The Golden Road (us), Neokarma Jooklo Trio (it), Zim ZIm Zim (b)

19/01 Netwerk, Aalst
Drums 'n' Friends: Andrea Belfi (it), Teun Verbruggen (be) + Jozef Dumoulin (be), Eric Thielemans (be) + Sickboy (be), Butzenzeller'n'drums, The Cancer Collective (be)

19/01 Worm, Rotterdam
Talibam! (us), David Fenech (fr), Ergo Phizmiz (uk), Loosers feat. Valerio Cosi (pt/it)

20/01 Helbaard, Den Haag
MV & EE with the Golden Road (us), Loosers with Valerio Cosi (pt/it)

25/01 Netwerk, Aalst
Alexander Komarov (rus), Mircea Cantor (fr), Pieterjan Ginckels (b), Justin Bennett (uk), Mathias Poledna (aus) en Olivier Stévenart (b), Mieke Lambrigts (b)

25/01 N9, Eeklo
Bach-Bukowski (nl)

28/01 Filmfestival, Rotterdam
The Melvins (us)

29/01/ > 02/02 Transmediale, Berlijn
Tonnen muziek en film...

29/01 Filmfestival, Rotterdam
Keiji Haino (jp)

30/01 Filmfestival, Rotterdam
The Melvins (us) + Keiji Haino (jp)

02/02 KC Belgie, Hasselt
Oude Klanken, Nieuwe Geluiden
Yximalloo (jp), King Darves (usa), Los Ilamarada (mex), Blues Control (usa), Stellar Om Source (nl)

03/02 Cactus, Brugge
De Portables (b), The Go Find (b)

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van (K-RAA-K)³ vzw

OFFICE
(K-RAA-K)³ vzw
c/o Ruis
Heernislaan 81
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net
ruis@kraak.net

REDACTIE
HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Han Van den Hoof, Mik Prims
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Bram Devens, Olivier Schrauwen, Wouter Smeraldina, Sarah Yu Zeebroek
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN
Mark Delong (CAN) leeft en werkt in Vancouver, maakt collages, videos en schilderijen en hoefde daar niet eens voor naar het HISK te gaan. Verder niet zoveel over bekend. www.bambi.org.uk
Keenan Marshall Keller (us), kunstenaar en curator, woont met zijn vrouw (muzikante Lesley Ishino) en twee katten in Glassel Park, Californië
www.myspace.com/bloodystoolproductions
COVER : Ian Stevenson (UK) grijpt zijn pen hard en vastberaden vast. Nooit eerder zag of hoorde deze kleine planeet van ons zo'n lustig iets. Te bezichtigen op afspraak tijdens kantooruren:
www.ianstevenson.co.uk

ABONNEMENTEN
Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE
Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK
Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN
Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

Vlaamse regering

NETWERK / centrum voor hedendaagse kunst × Geluid jan. 2008

Drums 'n' Friends — za. 19/01/08 – 20:30

Andrea Belfi / Teun Verbruggen + Jozef Dumoulin / Eric Thielemans + Sickboy / Butsenzeller 'n' Bassiman / David De Corte + Niels Latomme
+ Screenings

Event#11 — vr. 25/01/08 – 20:00

Justin Bennett plays Vertov / Mieke Lambrigts / Pieterjan Ginckels / Olivier Stévenart T.S.A. / Netwerk Museum

Netwerk / centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73 F +32 (0)53 70 97 72 × www.netwerk-art.be × info@netwerk-art.be × info & tickets 053 70 97 70 × voorverkoop via Fnac 0900 00600 of www.fnac.be

Klara — Met steun van de Vlaamse overheid — Provincie Oost-Vlaanderen

(K-RAA-K)³ PRESENTEERT — WWW.KRAAK.NET

Vrijdag 18 & Zaterdag 19 Januari - Bunker, Brussel | 19u30 6-7EUR 10EUR/2dagen

HEATHEN HEARTS

TALIBAM! [USA]
OS LOOSERS FEAT. VALERIO COSI [PORT/IT]
EYES LIKE SAUCERS [USA]
RIVERCREST [B]
MV & EE WITH THE GOLDEN ROAD [USA]
NEOKARMA JOOKLO TRIO [IT]
ZIM ZIM ZIM [B]

Zaterdag 2 Februari - KC Belgie, Hasselt | 19u00 10-12EUR

OUDE KLANKEN NIEUWE GELUIDEN

"OERMUZIEK & HET EKSPERIMENT, LES EXTRÊMES SE TOUCHENT" (SURPRIEZE 1970)

YXIMALLOO [JP]
KING DARVES [USA]
LOS LLAMARADA [MEX]
BLUES CONTROL [USA]
STELLAR [NL]

A FESTIVAL CURATED BY CLINT SIMONSON (DE STIJL) & LAURENT CARTUYVELS (VEGLIA)

Zaterdag 1 Maart - Recyclart & Brigittines, Brussel

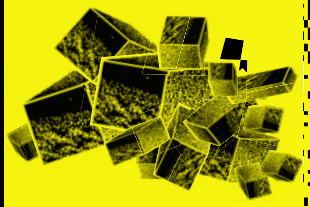
(K-RAA-K)³ FESTIVAL

Met steun van de Vlaamse Gemeenschap en Provincie Oost-Vlaanderen

CTM

UNPREDICTABLE

CLUB TRANSMEDIALE
FESTIVAL FOR ADVENTUROUS
MUSIC AND RELATED VISUAL ARTS

WWW.CLUBTRANSMEDIALE.DE
25.JAN – 2.FEB 2008
BERLIN

!wowow!, Andy Stott, BJNilsen & Hildur Gudnadottir, Christian Marclay & Flo Kaufmann, Chrome Hoof, Claro Intelecto, Conrad Schnitzler, Dallas Simpson, Daniel Menche, Detroit Grand Pubahs, DJ Miles, Ebony Bones, Efdemin, Efterklang, Islaja, Jahcoozi, Joakim, Kalabrese & Rumpelorchestra, Kavinsky, Kraftpost, Larry Heard, Legendary Stardust Cowboy, Machinefabriek, Mark Bain, Mattin, Mouse On Mars, Murcof, Pendle Coven, Chris de Luca vs. Phono, Pierre Henry, Prosumer & Murat Tepeli & Elif, Reverend Beatman, Shit and Shine, Sick Girls, Surkin, Thomas Ankersmit, Vitalic, Wolves in the Throne Room ...

A Project by diskCTM

Funded by: Hauptstadtkulturfonds — In Cooperation with: transmediale.08 — Kulturprojekte Berlin